

Razgovarala:
Blaženka Jančić

Snimke: arhiva Zagrebačke Nadbiskupije

SAMO U KRISTU, PRAVOM PUTU, ISTINI I ŽIVOTU, ČOVJEK MOŽE PRONAĆI ISPUNJENJE

Pozvani smo izboriti se za tišinu srca koja označava sposobnost da čovjek utihne kako bi bio sposoban upiti, doživjeti prisutnost Drugoga na istinit način. Ulaskom u sveti prostor, dužni smo usmjeriti pažnju na oltar koji je, kako nadahnuto kazuje R. Guardini, i prag i stol. Prag je jer predstavlja granicu između svijeta i Božjeg prostora, ali i prijelaz u drugi prostor. No oltar je i stol za koji nas u svome domu Otac prima. „Za oltarom smo sudionici njegova svetoga stola“, napisat će spomenuti autor u svojim *Razmatranjima o svetoj misi* nastavljajući: „Očeva ruka tu nam pruža 'kruh s neba', naime riječ istine i, više od svakoga zamisliva dara, svoga Sina koji je postao čovjekom, živoga Krista (Iv 6)“.

INTERVJU – DRAŽEN KUTLEŠA, ZAGREBAČKI NADBISKUP

Proces dekristijanizacije zapadne civilizacije koji je započeo puno ranije, u ovom se stoljeću odvija vrlo ubrzano. On je posljedica brojnih štetnih faktora koji, ne samo da ugrožavaju vjernički život i udaljavaju vjernike od temelja kršćanskog nauka i autentičnog odnosa s Bogom, već rastaču općeljudske vrijednosti. U njihovu je korijenu čovjekovo nastojanje da zauzme mjesto Boga. O toj i drugim temama razgovarali smo s Draženom Kutlešom, zagrebačkim nadbiskupom. Ponosni smo zbog činjenice da nam je za prvi broj Močila uvodnik napisao zagrebački nadbiskup, blagopokojni kardinal Franjo Kuharić, a za zadnji broj Močila intervju nam je dao nadbiskup zagrebački Dražen Kutleša.

MOČILE: Što danas najviše ugrožava vjernički život?

KUTLEŠA: Sekularizacija je, zasigurno, jedan od najvećih izazova jer se, iako poželjna i potrebna u smislu funkcionalno-pravnog razlikovanja Crkve i države, koristi kao argument za potpuno istiskivanje vjere iz javne, odgojne i kulturne sfere. Javnim omalovažavanjem, obezvrjeđivanjem i umanjivanjem uloge vjernika u društvu događa se njihova svojevrsna društvena izolacija, a takva ateistička sekularizacija koja potpuno isključuje Boga iz kulturnog i etičkog diskursa poprima lice **ideologije sekularizma**. Možemo reći da proces prijelaza od sekularizacije prema sekularizmu postaje sve očitiji i snažniji. Također, ono što dodatno ugrožava vjernike je **relativizam** na čije je štetne posljedice u brisanju granica između dobra i zla, nijekanju objektivnih vrijednosti i apsolutiziranju subjektivnih prava, posebno upozoravao Papa Benedikt XVI. Isusova poruka „Ja sam Put, Istina i Život“ (Iv 14,6) poziv je na život u istini koja nam je objavljena u njegovoj osobi. Iako relativizam

taj poziv pokušava učiniti besmislenim, mi znamo da odaziv Kristovu pozivu znači izbor pouzdanog kormilara s kojim možemo uspješno preploviti ocean života izbjegavši olujne vrtloge subjektivnih istina i duhovne dezorijentacije. Nadalje, još jedna prijetnja je **konzumerizam**, filozofija koja ljudsko ispunjenje vidi u stjecanju materijalnih dobara, odvođeći vjernike od duhovnih vrijednosti. Konzumeristički svijet vodi pojedinca da traži sreću u prolaznim stvarima, dok Isus upozorava: „Čovjek ne

živi samo o kruhu“ (Mt 4,4). Također, **moderani humanizam**, često suptilan u svojoj pojavi, predstavlja novi oblik poganstva. Promičući autonomiju čovjeka bez Boga, ovaj humanizam sugerira da čovjek može pronaći smisao i sreću bez transcendencije. Papa Benedikt XVI. opominje kako takav pristup vodi do udaljevanja od Boga i praznine jer čovjek gubi duhovni oslonac. Ovi izazovi zajedno stvaraju društvenu klimu koja niječe apsolutne vrijednosti i napada srž kršćanskog života. U ovome kontekstu, zadaća je

Crkve dosjetljivo odgovarati na sve izazove pomažući vjernicima da dođu do iskustva osobnog odnosa s Kristom kako bi hrabro svjedočili evanđeoske vrijednosti, prepoznajući u Kristu jedini istinski put i smisao života. Vjernici su pozvani biti „sol zemlje i svjetlo svijeta“ (Mt 5,13-14) svjedočeći svoju vjeru usred sekularizma, konzumerizma, humanizma i relativizma. Samo u Kristu, pravom Putu, Istini i Životu, čovjek može pronaći ispunjenje i nadvladati suvremene prijetnje koje ga odvođe od Boga.

INTERVJU – DRAŽEN KUTLEŠA, ZAGREBAČKI NADBISKUP

U EUHARISTIJU JE PRISUTNO „SVEKOLIKO DUHOVNO DOBRO CRKVE“
MOČILE: Koliko smo općenito svjesni važnosti euharistije?

KUTLEŠA: Euharistija, koju Drugi vatikanski sabor opisuje kao „izvor i vrhunac svega kršćanskog života“ (*Lumen gentium*, br. 11), središnji je sakrament kršćanske vjere u kojem je prisutan sâm Krist pod prilikama kruha i vina. Međutim, iako je važnost euharistije neizmjerena, često nismo svjesni njezina dubokog značenja. Naime, euharistijsko slavlje može postati rutina,

obaveza bez duboke svijesti o tome što znači intiman susret s Kristom koji se za nas prinosi. Sveti je Ivan Pavao II. u enciklici *Ecclesia de Eucharistia* istaknuo kako je u euharistiji prisutno „svekoliko duhovno dobro Crkve“ jer je to „Krist, naša Pasha“ (br. 1). U tom trenutku, Crkva se pridružuje nebeskoj liturgiji, ostvarujući zajedništvo između nebeske i zemaljske Crkve. Sveti prostor euharistijskog slavlja poziva nas oduprijeti se buci brojnih –izama, egzistencijalnih problema i križeva koji nas pritišću. Pozvani smo izboriti se

za tišinu srca koja označava sposobnost da čovjek utihne kako bi bio sposoban upiti, doživjeti prisutnost Drugoga na istinit način. Ulaskom u sveti prostor, dužni smo usmjeriti pažnju na oltar koji je, kako nadahnuto kazuje R. Guardini, i prag i stol. Prag je jer predstavlja granicu između svijeta i Božjeg prostora, ali i prijelaz u drugi prostor. No oltar je i stol za koji nas u svome domu Otac prima. „Za oltarom smo sudionici njegova svetoga stola“, napisat će spomenuti autor u svojim *Razmatranjima o svetoj misi* nastavljajući:

„Očeva ruka tu nam pruža 'kruh s neba', naime riječ istine i, više od svakoga zamisliva dara, svoga Sina koji je postao čovjekom, živoga Krista (Iv 6)“ (str. 60). Euharistija nije samo prilika da nešto primimo; ona je također trenutak kada sami sebe darujemo. Sveti Pavao podsjeća: „Doista, kad jedete ovaj kruh i pijete čašu, smrt Gospodnju navješćujete dok on ne dođe“ (1Kor 11,26), što znači da primamo Krista kako bismo živjeli njegovu ljubav prema bližnjima.

Euharistija poziva na djelovanje – ona nas obvezuje da ljubimo, služimo i živimo Kristovu ljubav u svijetu. Isus kaže: „Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjati“ (Iv 6,35). U tom kruhu nalazimo snagu za sve životne izazove. Da bismo obnovili svijest o važnosti euharistije, potrebno je pristupiti joj s poštovanjem i pripremom. Prva priprema je usmjeravanje srca i zahvalnost za taj dar Božje ljubavi.

Primanjem euharistije, postajemo „Kristovi udovi“ (1Kor 12,27), a njegova prisutnost u nama zahtijeva da živimo vrijednosti ljubavi, pravde i milosrđa, donoseći Kristovu svjetlost u svijet koji često zanemaruje trajne vrijednosti.

SINODALNI DUH I NOVA EVANGELIZACIJA ZAJEDNO ĆE JAČATI CRKVI

MOČILE: Treba li nam nova evangelizacija i jesu li sinodalni procesi Sinode o sinodalnosti potaknuli vjernike u Hrvatskoj na promišljanje o vlastitoj vjeri i veći angažman u župi?

KUTLEŠA: Nova evangelizacija, koju su promovirali rimski prvosvećenici, od pape Pavla VI. do pape Franje, predstavlja hitan poziv Crkvi da odgovori na izazove suvremenog društva koje je obilježeno sekularizacijom i udaljenošću od vjere. Sveti Ivan Pavao II. naglasio je da evangelizacija mora biti „nova u žaru, metoda i izrazu“, prilagođena potrebama modernog svijeta, ali uvijek vjerna Kristovu nauku.

INTERVJU – DRAŽEN KUTLEŠA, ZAGREBAČKI NADBISKUP

Sadašnjim vjernicima, suočenima s rastućim relativizmom i konzumerizmom, malaksalima zbog brojnih životnih izazova, nužno je probuditi njihovu vjeru i ponovno oživjeti evangelizacijski duh kako bi svjedočili evanđelje u svojoj svakodnevici i u obiteljima. Sinodalni procesi, osobito Sinoda o sinodalnosti, otvorili su prostor za promišljanje o ulozi vjernika i zajedničkom hodu Crkve.

Naglasak na zajedništvu, sudjelovanju i poslanju potiče Crkvu da vidi sebe kao dinamičnu zajednicu, gdje su i laici pozvani na aktivno sudjelovanje. Papa Franjo pozvao je Crkvu na „misionarsko obraćenje“, pri čemu svaki vjernik preuzima odgovornost za naviještanje Evanđelja. Sinodalnost, koja uključuje slušanje i dijalog, postala je važan put za produblјivanje vjere i zajedništva među vjernicima potičući ih na preispitivanje vlastite uloge u Crkvi.

U Hrvatskoj, sinodalni procesi potaknuli su brojne župne zajednice na jači angažman omogućujući laicima da aktivnije sudjeluju u crkvenim aktivnostima. Ovaj proces promišljanja osnažio je mnoge vjernike, no potrebno je nastaviti s pastoralnim radom kako bi se produbila svijest o odgovornosti svakog člana Crkve. Sinodalnost nas podsjeća da je Crkva „zajednica zajednicâ“, pozvana na trajno preispitivanje i obnovu.

Nova evangelizacija i sinodalni procesi dva su nerazdvojna puta kojima Crkva odgovara na potrebe današnjeg društva. Vjernici su pozvani prepoznati svoju ulogu u obnovi Crkve, sudjelovati u misiji zajednice te kroz žar i poslanje svjedočiti Kristovo Evanđelje. Tako će sinodalni duh i nova evangelizacija zajedno jačati Crkvu, potičući vjernike da u svojim župama pronađu prostor za dublju povezanost s Bogom i bližnjima.

BOŽIĆ NAS POZIVA NA OBNOVU OBITELJSKIH I ZAJEDNIČKIH VEZA
MOČILE: Božić je - u duhu što biste poručili župljanima

Župe Močile Koprivnica?
KUTLEŠA: Župljanima župe Močile poručujem da Božić nije samo vrijeme darivanja i obiteljskih okupljanja, već trenutak za duboko

promišljanje o Božjoj prisutnosti među nama. Bog je, u liku malog djeteta, postao dio našeg svijeta, donoseći mir i spasenje. U otajstvu Utjelovljenja prepoznajemo Boga koji nije daleki promatrač, već Emanuel – Bog s nama. Poput pastira koji su s vjerom krenuli prema Betlehemu, pozvani smo otvoriti srca Kristu darujući mu svoje brige i radosti, i primiti Njegov mir. Blaženi Alojzije Stepinac, svjedočanstvom vjere i hrabrosti, uvijek nas je poticao da u Božiću prepoznamo snagu Božje ljubavi koja nadvladava tamu svijeta. Stepinčeva vjernost i pouzdanje u Boga podsjećaju nas da Božić slavimo u duhu molitve, mira i solidarnosti.

Neka svaka obitelj u župi postane mala Crkva, izvor ljubavi, mira i zajedništva. Božić nas poziva na obnovu obiteljskih i zajedničkih veza te donosi Kristovo svjetlo koje prosvjetljuje naše živote.

Neka Gospodinov mir uđe u vaše domove, a radost Njegova rođenja vodi svakoga od nas da bude svjedok ljubavi, praštanja i pomirenja u svijetu koji to silno treba.

